

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **M. R.** bytem proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem 128 01 Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloby podané proti rozhodnutím žalovaného, obě ze dne 10.10.2011, č.j. JMK 123165/2011 a JMK 127356/2011 **s e z a m í t a j í .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 6.3.2013, č.j. 57A 160/2011 – 24a) spisu bylo řízení ve věcech vedených u Krajského soudu v Brně pod spisovými značkami 57A 160/2011 a 57A 166/2011 spojeno ke společnému projednání a věc bude nadále vedena pod sp. zn. 57A 160/2011. Ke spojení těchto žalob soud přistoupil z toho důvodu, že samostatné žaloby směřují proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, směřují proti témuž žalovanému a jedná se o usnesení procesního charakteru. Žalobce též podané žaloby koncipoval shodně, pouze v nich uváděl jen čísla rozhodnutí vztahujících se k příslušným usnesením a také žalobní důvody jsou shodné. Proto soud přistoupil ke spojení věci ve smyslu ust. § 39 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.).

V úvodu rozsudku soud uvádí, že nepřisvědčil námitkám uplatněným žalobcem, který tvrdil, že soud nesprávně určil žalovaný správní orgán.

Podle § 69 s.ř.s. je žalovaný správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V dané věci není sporu o tom, že v posledním stupni vydal rozhodnutí Magistrát města Brna a tento správní orgán tedy měl v době rozhodnutí krajského soudu pasivní procesní legitimaci.

Také v napadeném rozhodnutí předchůdce žalovaného – Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor sociálních věcí uvedl, že ve statutárních městech rozhodují o dávkách pomoci v hmotné nouzi v prvoinstančním řízení také úřady městských částí, jejich odvolacími orgány jsou potom dle ust. § 89 odst. 1 správního řádu nejbližší nadřízené správní orgány – magistráty. Pokud v prvoinstančním řízení rozhodují magistráty, potom o odvolání rozhodují krajské úřady.

Na tomto místě je však třeba upozornit, že ve věci dávek pomoci v hmotné nouzi došlo zákonem č. 366/2011 Sb., k přechodu kompetencí mezi správními orgány. Novelu ustanovení § 61 zákona č. 111/2006 Sb., bylo rozhodování o těchto dávkách s účinností od 1.1.2012 svěřeno úřadům práce a rozhodování o odvolání novelou ust. § 77 tohoto zákona Ministerstvu práce a sociálních věcí. Tato skutečnost způsobila i změnu v osobě žalovaného v průběhu řízení o žalobě.

Žalobce svoji žalobou ze dne 14.12.2011 napadl rozhodnutí správního orgánu II. stupně – Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor sociálních věcí Brno ze dne 10.10.2011 č.j., neboť tímto rozhodnutím bylo odvolání žalobce podané proti usnesení Magistrátu města Brna, odboru sociální péče, č.j., ze dne 9.8.2011 zamítnuto a napadené usnesení potvrzeno. Napadeným usnesením výše uvedené značky bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu zastaveno řízení ve věci žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu ohrožení osoby sociálním vyloučením (dále jen MOP).

Další žalobou ze dne 14.12.2011 vedenou u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 57A 166/2011 napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2011, č.j., kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Magistrátu města Brna, odboru sociální péče, dále jen MMB, č.j. ze dne 25.8.2011, kterým bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu zastaveno řízení ve věci žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu ohrožení osoby sociálním vyloučením.

Žalobce proti oběma rozhodnutím žalovaného výše citovaným podal včas žaloby, které koncipoval stejným způsobem. Namítal, že žalovaný řádně nezhodnotil a nekontroloval všechny aspekty podle zákona, protože v jeho případě se jedná o podání žádosti bezodkladné okamžité nezbytné pomoci, v jeho situaci hmotné nouze, kterou tento úřad řádně a úplně nezjišťoval, protože by v řádném a úplném šetření muselo být zjištěno, že podmínky pro bezodkladnou, okamžitou, nezbytnou pomoc z důvodu sociálního vyloučení nastal již od 1.12.2010, kdy se ocitl bez prostředků a financí na živobytí a na úhradu ostatních potřeb a že tyto potřeby nezbytně potřebuje a nemá možnost si je jinak opatřit a od úřadu je neobdržel.

Jedná se o dávky nenárokové, kdy je potřeba o ně žádat v době, kdy je potřebuje. Vzhledem k jejich specifiku potřebuje okamžitou bezodkladnou pomoc, potřebuje ji denně a je v situaci sociálního vyloučení. Je ohrožen i na zdraví. Proto nesouhlasí z hlediska charakteru potřeby a pomoci, aby jeho žádosti o tyto dávky byly zastavovány nebo slučovány podle § 48 odst. 1 správního řádu, protože se zde nejedná o tutéž věc a kterou je třeba řešit bezodkladně, kdy o ně žalobce požádá.

Dále namítal, že zjišťování jeho majetkových poměrů bylo nesprávné, on všechny potřebné podklady doložil a úřad je měl zjistit a zkontrolovat a měl následně rozhodnout. Proto je přesvědčen, že jeho situace nebyla řádně a v souladu s právními předpisy o sociální péči posuzována, zjišťována a rozhodována a jeho tíživá sociální a hmotná situace není nadále řádně řešena a tím je ohrožován na zdraví, diskriminován a vylučován ze společnosti. Dále namítal, že v jeho věci nerozhodoval odvolací orgán správný, zde soud odkazuje na výše uvedené ohledně změny v právním nástupci žalovaného. Závěrem žalobce navrhl, aby obě napadená rozhodnutí byla zrušena a uloženo příslušnému orgánu města Brna, aby vydal neprodleně rozhodnutí v předmětné věci a uhradil mu náklady řízení.

V případě rozhodnutí č.j.řikal správní orgán I. stupně žádost 5.8.2011 tato žádost byla zaevidována pod č.j. a nebylo o této žádosti dosud pravomocně rozhodnuto. Bylo zjištěno, že další žádost byla evidována pod č.j. a vzhledem k tomu, že se jednalo o souběžné žádosti správní orgán dle ust. § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže zjistí překážku řízení podle § 48 odst. 1 správního řádu, podle kterého zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu. Správní orgán I. stupně rozhodl usnesením ze dne 9.8.2011, č.j., řízení se rozhodl zastavit a své usnesení odůvodnil, že v téže věci již bylo zahájeno řízení pod jiným č.j. a proto bylo v souladu s ust. § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu rozhodnuto jak je výše uvedeno. Tento postup žalovaný potvrdil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24.4.2012 uvedl, že žalobní námitky žalobce neuznává, neboť o jeho žádosti bude řádně rozhodováno, v případě duplicitních žádostí není možno než postupovat tak, jak bylo správním orgánem II. stupně rozhodováno.

Obdobným způsobem bylo rozhodováno i ve věci žaloby podané proti rozhodnutí předchůdce žalovaného Krajského úřadu Jihomoravského kraje i kraje odboru sociálních věcí Brno, č.j. ze dne 10.10.2011, u KS Brno vedeno pod sp. zn. 57A 166/2011).

V tomto případě správní orgán I. stupně rozhodl svým usnesením ze dne 25.8.2011 č.j., kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu zastaveno řízení ve věci žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu ohrožení osoby sociálním vyloučením. Usnesením bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu zastaveno řízení ve věci žádosti ze dne 23.8.2011 o MOP s odůvodněním, že v téže věci bylo zahájeno řízení pod č.j. Ze spisové dokumentace bylo zjištěno, že dne 23.8.2011 Magistrát města Brna obdržel žádost žalobce evidovanou pod č.j. o MOP. Vzhledem k tomu, že tentýž den obdržel Magistrát města Brna také žádost o dávku MOP pod č.j. a vzhledem k tomu, že o této žádosti nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, bylo řízení o žádosti č.j. zastaveno,

neboť nelze vícekrát rozhodovat o téže věci. Zastavením tohoto správního řízení nebudou žádným způsobem poškozeny práva žalobce, neboť o žádosti bude rozhodnuto pod č.j. ze dne 23.8.2011. Proto žalovaný rozhodnutím ze dne 10.10.2011, č.j. odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně zamítl a toto potvrdil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24.4.2012 neuznal námitky uvedené v žalobě a odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí s tím, že byla tato rozhodnutí vydána v souladu s platnými právními předpisy a návrh zamítnutí obou žalob.

Podle § 48 odst. 1 správního řádu zahájením řízení některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.

Překážka řízení je označovaná jako překážka litispendence, která brání tomu, aby v téže věci (předmět řízení, účastníci řízení), bylo z téhož důvodu souběžně vedeno vícero řízení. V rámci právní jistoty nezbyvá, než toto řízení vést tak, aby nebylo pochybností jak bude s žádostí účastníka řízení naloženo a jak ve věci bude rozhodnuto. Pro rozhodnutí správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání jeho rozhodnutí a otázku existence překážky litispendence je proto nutno posuzovat ve vztahu k době, kdy správní orgán v později zahájeném řízení rozhoduje.

Je naprosto zřejmé, že již z povahy věci není možné, aby se o téže věci a z téhož důvodu současně vedla dvě nebo více řízení. Za řádné je možno považovat jenom to řízení, které bylo zahájeno jako první, a to řízení, které již případně bylo také zahájeno jako řízení druhé, musí být z uvedeného důvodu zastaveno (§ 66 odst. 1 písm. e), odst. 2) správního řádu. Podle ust. § 66 odst. 1 písm. e) řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí překážku řízení podle § 48 odst. 1 s.ř.s.

Zastavení správního řízení je procesním institutem, který podle obecné úpravy správního řízení přichází v úvahu jak v případě řízení zahajovaném na žádost, resp. řízení o žádosti (§ 44), tak potom i v případě řízení zahajovaném z moci úřední (§ 46). Jeho podstata spočívá v tom, že řízení se skončí tzv. procesně, tj. aniž by se dospělo k rozhodnutí ve věci, k němuž původně zahájení řízení směřovalo. Řízení se tak v tomto případě končí jeho zastavením a nikoliv vydáním rozhodnutí meritorního.

Soud ve věci nařídil jednání, kterého se však žalobce nezúčastnil, z jednání se neomluvil ale vzhledem k tomu, že doručení bylo vykázáno, soud rozhodl v jeho nepřítomnosti. Rozhodl též v nepřítomnosti žalovaného, neboť žalovaný se ve všech věcech zde projednávaných omluvil včas z pracovních důvodů.

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloby důvodné nejsou.

Ze správního spisu všech přezkoumávaných věcí soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného se opírají o listinné důkazy přítomné ve spisové dokumentaci Magistrátu města Brna, založené ve věci žádosti o dávky pomoci v hmotné nouzi. Vzhledem k tomu, že jak je výše popsáno, jednalo se o procesní rozhodnutí, kterým se zastavovalo, lapidárně řečeno, duplicitní řízení o žádostech žalobce, soud neposuzoval důvody přiznání nebo nepřiznání dávky. Toto nebylo předmětem tohoto přezkumu a také nemohl přisvědčit námitkám žalobce týkajících se toho, že správní orgán nesprávným způsobem posoudil jeho žádosti, nezjistil skutečný stav věci. V tomto případě správní orgány postupovaly v souladu s platnými právními předpisy, neboť jinak jednat nemohly.

Jak z výše uvedeného vyplývá, všechna rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného jsou v souladu se zákonem. Vady řízení, které by měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí soud neshledal. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech soudního řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl tak vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Žalovaný však nárok na náhradu neuplatnil a ani ze soudního spisu nevyplývalo, že by mu nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem vznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení proti žalobci nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. dubna 2013

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová